

Chương 108 Hoa Tử Muội

Bóng đen kia vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn nói: "Cha, là ta."

Nghe thanh âm, mơ hồ nhìn ra là đại ni tử Thu Sinh, Lâm Đại Đầu thở phào nhẹ nhõm, tức giận mắng: "Tối om, ngươi đứng ở đây muốn hù chết ta hả? Ngươi cũng ghét bỏ ta."

"Cha, ta..." Thu Sinh lúng túng giải thích.

Không chờ hắn nói xong, Lâm Đại Đầu đã vào nhà.

Thu Sinh đứng trong bóng đêm dưới mái nhà cong cong, nhìn ra mông lung loáng thoáng ánh sáng mờ mờ hắt ra từ trong nhà, vài lần lấy dũng khí, muốn vào nhà nói ra suy nghĩ trong lòng với cha, nhưng vài lần suy sụp dừng lại.

Hắn không nắm chắc, không tin tưởng.

Dùng dằng do dự, hắn ngơ ngác đứng trong bóng đêm, không biết bao lâu.

Một lát sau, Cửu Nhi ở bên ngoài hô lớn: "Lâm Xuân!"

Không chờ Thu Sinh trả lời, Lâm Đại Đầu ở trong phòng lớn tiếng nói: "Đi!" Thanh âm có chút không kiên nhẫn, tràn ngập oán khí.

Có thể không oán sao?

Lúc này nghe thanh âm của cháu trai, hắn càng thêm tâm phiền ý loạn.

Vốn của cái nhà mình đã không sánh bằng Đại Mãnh ca, có tiền tài quyền thế, Lâm Xuân còn như vậy, khác gì đây vợ qua cho Cửu Nhi đâu.

Chưa từng thấy đứa con trai nào ngốc như vậy!

Nhất định là Đỗ Quyên nha đầu kia giờ trò quỷ!

Bằng không, Lâm Xuân thích nàng như vậy, sao lại không muốn cưới nàng?

Nha đầu kia, từ nhỏ đã sai sử con của hắn đến gặt gao, thật không để hắn bớt lo.

Không được, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp.

Làm thế nào cũng phải cưới Đỗ Quyên vào cửa.

Không nói tới Lâm Đại Đầu bắt đầu tính kế Đỗ Quyên, người bị mưu hại mệt mỏi mỗi ngày, đang ngủ say sưa.

Trong mộng lung, chợt thấy có người hắt chăn xuống giường, lại nghe thấy tiếng gáy "cô cô" bên ngoài, nàng biết đã bình minh. Nhất định là cha mẹ thả gà, bởi vì hôm nay bọn họ muốn dậy sớm cùng tiểu di kết phùng làm đậu hủ.

Nàng mở mắt nhìn, quả nhiên Hoàng Tước Nhi đã rời giường, bên ngoài ánh sáng mông mông.

Nàng nhắm mắt lại một lát mới lấy hết dũng khí, cương quyết vén chăn lên, duỗi chân xuống giường, nửa sợ động tác chậm làm cho mình tham niệm ở chăn ấm áp, nửa muốn nằm lại trên giường đến trưa.

Hoàng Tước Nhi thấy nàng như này, phốc xuy cười.

Mỗi buổi sáng nhị muội rời giường đều cắn răng nghiền lợi.

Còn có tiểu muội, chăn bị xốc lên thì nàng như con chuột vậy, chui thẳng trong giường. Nếu không ra hết sức, đừng nghĩ đánh thức nàng.

Sáng sớm mùa đông không khí lạnh lẽo.

Đỗ Quyên bị hơi lạnh tập kích, cuối cùng tỉnh hẳn.

Nàng vừa mặc quần áo vừa quay đầu nhìn về đồng cuộn tròn trên giường, đầu và nửa người trên của Hoàng Ly chui vào chăn, mông lại lộ ở bên ngoài, hô: "Dậy! Hoàng Ly."

Không một tiếng động.

Đỗ Quyên kêu lớn thêm hai tiếng. Mỗi buổi sáng đều phải diễn vở "rời giường".

Thấy không hiệu quả, tròng mắt Đỗ Quyên chuyển động, bỗng nhiên nhìn Hoàng Tước Nhi nói: "Thịt này sấy trên giường lò, nhai thật thơm, còn mềm mại, không tạp nha! Tỷ tỷ, ta cắt hết thịt thành miếng nhỏ, như vậy dễ ăn hơn."

Hoàng Tước Nhi đã mặc xiêm y, đang ngồi trước bàn trang điểm, dùng lược gỗ chậm chậm chải mái tóc dài mượt mà. Nghe vậy ngạc nhiên xoay mặt lại nhìn.

Thấy Đỗ Quyên nháy mắt với nàng, nhất thời phản ứng kịp.

Nàng im lặng cười nhìn về phía giường.

Quả nhiên, trên giường có người hỏi: "Thịt sấy xong rồi?"

Thanh âm trong trẻo tỉnh táo, không mang theo chút biếng nhác hàm hồ nào, có thể thấy được người ngủ bị hấp dẫn triệt để, cũng triệt để bị thức tỉnh.

Đỗ Quyên quay đầu, thấy Hoàng Ly ngồi xồm trên giường, một đầu tóc ngắn rối xoã tung, mắt lấp lánh nhìn nàng hỏi, vẻ mặt thập phần thân thiết.

Nàng không nhịn được, ha ha cười lên.

Hoàng Tước Nhi cũng cười.

Có thể Hoàng Ly mới phát hiện bị lừa giỡn, tức giận lầu bầu nói: "Nhị tử xấu nhất!"

Đỗ Quyên thấy nàng muốn chui vào chăn, vội nói: "Sao ta xấu chứ? Thịch đã sấy hết một đêm, không cần hỏi cũng biết. Người xác định còn muốn ngủ, không dậy đi ném thử? Đậu phộng ngũ vị hương khẳng định cũng đã nấu xong. Đừng trách ta không nhắc nhở người nha!"

Hoàng Ly nghe xong, thật nhanh leo đến bên mép giường, đi xuống, đứng bên giường bắt đầu mặc quần áo.

Đỗ Quyên đã mặc xong, thấy nàng quá chậm nên lấy xiêm y tới, từng cái từng cái giúp nàng mặc, bắt đầu tụng.

Đỗ Quyên: " Lương cá Hoàng Ly minh thúy liễu, một hàng cò trắng thượng thanh thiên."

Hoàng Ly: "Song ngâm Tây Lĩnh Thiên Thu tuyết, môn bạc Đông Ngô vạn dặm thuyền."

* Bài thơ trên của Đỗ Phủ. Bản dịch của Tản Đà

Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc,
 Một hàng cò trắng vút trời xanh.
 Nghìn năm tuyết núi song in sắc,
 Muôn dặm thuyền Ngô cửa rập rình.

Đỗ Quyên: "Cổ mộc không người kính, núi sâu nơi nào chung."

Hoàng Ly: "Tuyền thanh nuốt ngọc thạch, nhật sắc lạnh Thanh Tùng."

Đỗ Quyên: "Thanh huyền loạn thạch trung, sắc Tĩnh Thâm tùng trong."

Hoàng Ly: "Dạng Dạng phiếm lãng hạnh, trùng trùng ánh gia vi."

* Đây là bài Quá Hương Tích Tự của Vương Duy. Bản dịch của Tản Đà

Qua Chùa Hương Tích
 Chẳng hay Hương Tích chùa đâu,
 Đi đôi ba dặm, lên đầu non cao.
 Cây um, đường tắt vắng teo,
 Núi sâu chuông vắng nơi nào tiếng đưa.

Suối kêu ghẽn đá rìa bờ,
 Lạnh lùng bóng nắng chui lùa thông xanh.
 Trời hôm, tấc dạ thanh minh,
 Quy y đạo phật sửa mình là hơn.

"Bảng cửu chương."

"Một với một là một, một với hai là hai, ..."

"5x9 là bao nhiêu?"

"5x9 là 45."

"6x8 là bao nhiêu?"

"Sáu tám... Sáu tám là 48."

Vừa đọc đối đáp, ba người rất nhanh đã trang điểm hoàn tất, rồi thu thập giường, xếp chăn chỉnh tề, xong mới đi vào phòng bếp.

Hoàng Ly vừa đi vừa vui vẻ lái nhải nhắc: "Sáng mừng một, ta có thể mặc đồ mới."

Đỗ Quyên hỏi: "Chỉ nghĩ đến mặc đồ mới?"

Hoàng Ly nói: "Dĩ nhiên. Đồ mới đẹp."

Đỗ Quyên nhin không được dạy dỗ: "Muốn đẹp thì phải đi đứng đàng hoàng. Cứ xoay tới móc lui còn ra dáng gì! Một bé gái đứng đấy, không nên quần mặc xiêm y gì, cứ tươi cười đều là cảnh đẹp ý vui, chứ không giống như người vậy. Những người chỉ dựa vào quần áo thì không thật sự là đẹp."

Hoàng Ly vốn đang kéo rồi xoay, nghe vậy cuống quít đứng thẳng, quy củ đi.

Đỗ Quyên lại nói: "Nói người đi đứng đàng hoàng, cũng không cứng nhắc như gỗ vậy. Nếu làm bộ làm tịch như vậy còn không bằng như vừa rồi nữa."

Hoàng Ly bất mãn ngửa đầu nói: "Nhị tỷ tỷ, đến cùng muốn ta đi như thế nào?"

Hoàng Tước Nhi cười hì hì.

Đỗ Quyên cũng buồn bực không thôi, cố sức giải thích: "Ta muốn người đừng có bẹo hình bẹo dạng, nhưng cũng không phải sút mẻ gì mà không dám động đậy, phải tự nhiên một chút. Nhẹ nhàng đi đường chính là tốt nhất. Không cần vì muốn người ta chú ý mà làm bộ làm tịch bày trò."

Hoàng Ly "Nga" một tiếng, vẻ mặt vẫn ngây thơ.

Vào phòng bếp, Hoàng Tước Nhi tìm tạp dề mặc vào, quần khăn trùm đầu bắt đầu làm việc, vừa hướng Đỗ Quyên nói: "Chỉ có người kiên nhẫn dạy nàng. Ta không kiên nhẫn, mặc kệ nàng đi như thế nào."

Đỗ Quyên cũng mặc như nàng, lại không yên tâm hỏi Hoàng Tước Nhi: "Ai nha, ta như vậy có giống một bà già hay càu nhàu không? Tỷ tỷ, ta dong dài hơn trước kia nhiều sao? Đều do nha đầu kia gây ra."

Hoàng Tước Nhi cười nói: "Chỉ có người dong dài với nha đầu kia."

Nàng nói thực uyển chuyển. Đỗ Quyên nghe xong lại cắn môi, ra lệnh Hoàng Ly: "Đi, lấy chổi đi nhà chính, gian phòng, viện đều quét một lần. Không cho lừa gạt, phải quét hết trong ngoài, dưới sàng cũng phải quét."

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu, cầm chổi nhỏ đi.

Hoàng Tước Nhi đứng bên lò bếp, cầm một cái tô lớn màu xanh để đựng đậu phộng ngũ vị hương vớt ra từ trong nồi. Đỗ Quyên mở vung nồi kể bên ra, một mùi thịt nồng đậm lan toả.

Đỗ Quyên nhìn những khối thịt hầm tương đỏ trong nồi, nuốt nước miếng nói: "Thật đúng là thơm. Tỷ tỷ! Múc hết đậu phộng ra trước lấy nồi nấu chút nước ấm rửa thớt gỗ và dao. Ta muốn cắt nhỏ số thịt này rồi bỏ vào bình."

Hoàng Tước Nhi gật đầu, động tác nhanh nhẹn múc đậu phộng, rồi đổ nước thừa ra bên ngoài.

Sau đó chà nồi, nấu nước.

Đỗ Quyên tranh thủ thời gian đi đánh răng.

Rồi nhanh chóng múc chút nước ấm, dùng súc súc đậu phộng.

Hoàng Tước Nhi hỏi: "Đây là làm cái gì?"

Đỗ Quyên nói: "Đậu phộng dính toàn già vị, ăn dơ tay. Xối sạch, hôm nay có nắng, phơi một ngày ăn mới ngon, lúc bóc ăn cũng không bẩn tay."

Hoàng Tước Nhi có chút không yên lòng, nói: "Rửa như vậy có rửa hết hương vị không?"

Đỗ Quyên nói: "Sẽ không. Nấu một đêm, hương vị đã ngấm vào."

Hoàng Tước Nhi bóc một hạt đậu phộng ra ném ném, gật đầu nói: "Đúng vậy. Để ta làm, người rửa tay thái thịt đi."

Đỗ Quyên giao muống giá cho Hoàng Tước Nhi, rồi đi lo món thịt khô.

Nàng đem thớt gỗ ra, lại dùng nước ấm tưới qua một lần; dao cũng không phải là dao phay thường dùng, mà là con dao nhỏ Nhậm Tam Hòa mua cho nàng, cũng nóng, xong mới đi rửa tay thái thịt. Thái nhỏ là bỏ vào vại sành đã chuẩn bị sẵn.

Vừa làm vừa thuận tay bóc một miếng thịt bỏ vào miệng

Ăn, thật sự rất thơm.

Như đã đoán trước, thịt không dai, rất dễ nhai nát, trong mùi thơm có vị cay, thập phần khai vị.

Đang hừ hừ bài hát trẻ em, chợt thấy Hoàng Ly chạy vào, nói: "Nhị tỷ tỷ, ta đã quét sạch hết. Có thể ăn thịt chưa?"

Đỗ Quyên cười nói: "Ngươi đánh răng chưa? Chút xíu thôi mà chờ không kịp à?"

Hoàng Ly đành phải đi đánh răng.

Hoàng Tước Nhi cười không thể ngừng, vừa đổ thêm nước vào trong nồi lớn, bỏ thêm củi vào lò tiếp tục nấu, vừa múc cháo bột bắp.

"Buổi sáng không nấu đồ ăn?" Nàng hỏi Đỗ Quyên.

"Không cần bày ra nhiều. Ta lấy chút thịt này xé ra, bóc chút đậu phộng, trộn thêm hành thái nhỏ, ăn với cháo là vừa vặn. Còn có tương, dưa chuột và dưa chua nữa." Đỗ Quyên đã tính sẵn trước.

Hoàng Tước Nhi mím môi cười, không lên tiếng.

Kỳ thật nàng cũng biết tính toán, cũng biết làm, nhưng khi làm việc chung với Đỗ Quyên, nàng quen trung cầu ý kiến của nàng, hai chị em luôn thương lượng với nhau.

Đợi bắt cháo lên nấu, Hoàng Tước Nhi mới bắt đầu rửa mặt.

Quay đầu đi vào đã thấy Hoàng Ly ngồi sẵn ở bàn ăn.

Đỗ Quyên bắt đầu quở trách: "Thịt hơi bị cay. Sớm tinh mơ bụng rỗng ăn không ngon. Đợi lúc ăn cháo thì ăn thêm. Ăn mấy hạt đậu phộng ăn thì không có việc gì, buổi sáng ăn đậu phộng tốt."

Hoàng Ly đâu chịu nghe, vừa ăn khô nai, vừa nói: "Nhị tỷ tỷ, đợi ăn cơm, ta đựng một ít thịt khô trong hà bao, làm đồ ăn vặt có được không?"

"Không được." Đỗ Quyên quả quyết nói, "Bỏ thịt khô trong hà bao, một người có thể nghĩ ra được. Vậy hà bao còn xài được nữa hay không? Còn nữa, mang thịt khô ra ngoài, người ta thấy, vậy người có cho người ta ăn hay không? Người nhỏ mọn như vậy, khẳng định sẽ tiếc không cho họ ăn, vậy còn giả bộ làm chi cho mất mặt chứ? Người muốn khoe khoang phải không? Hoàng Ly, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, đừng khoe khoang với người ta. Người muốn ăn thì ở nhà ăn. Để người ta nhìn thấy lại không cho người ta ăn, chỉ có người ngu xuẩn mới làm như vậy!"

Hoàng Ly bị mắng không lên tiếng.

Đỗ Quyên tiếp tục nói: "Như thịt khô này, còn có bánh chiên, đều có dầu nên không có phương tiện mang ra ngoài ăn. Ăn ở nhà cũng phải rửa tay. Bằng không một tay đầy dầu không cẩn thận cọ trên người, người ta thấy ngươi lôi thôi, không đáng yêu chút nào."

Hoàng Ly gật đầu nói: "Ta hiểu được, nhị tỷ tỷ."

Nghe thê Đỗ Quyên mới hài lòng nói: "Ngày hôm qua rang đậu phộng và hạt dưa, rất sạch sẽ, đựng trong hà bao còn chưa đủ cho người nghiện răng?"

Hoàng Ly nghe xong tỉnh ngộ: thì ra là cuối năm, trong nhà ăn nhiều đậu.

Nàng cao hứng đáp: "Ai!"

Chương 109

Sống Được Vui Sống Mới Quan Trọng

Vội một lúc, thấy điếm tâm cũng nấu xong, Đỗ Quyên nói với Hoàng Tước Nhi: "Đại tỷ, chúng ta đi ra sau nhìn xem coi đậu hũ làm xong chưa, thuận tiện kêu cha nướng về ăn điếm tâm."

Hoàng Tước Nhi nói: "Ta không đi. Ta đem đồ đi giặt. Người mang Hoàng Ly đi thôi, mang chút khô nai và đậu phộng ngũ vị hương cho tiểu di."

Đỗ Quyên gặt đầu đi vào bếp tìm bát đựng.

Nàng cầm rổ nhỏ cùng Hoàng Ly đi tới nhà tiểu di. Vào sân là thấy trên bãi đất trống phía trước nhà bếp bày một dãy ghé dài, phía trên để mấy cái khung vuông. Trên hai cái khung vuông là tấm ván gỗ, cái khung cuối cùng dùng một cái ghé nhỏ lật ngược để lên trên. Trên tấm ván gỗ và ghé là phiến đá xanh.

Đây là nén đậu hũ.

Bị phiến đá nặng đè, từ ba cái khung vuông chảy ra dòng nước hơi vàng trong treo, chảy vào đường mương trước nhà bếp.

Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa đang đứng trước khung vuông nói chuyện.

Lâm Xuân và Cửu Nhi vừa luyện võ xong, mỗi người bung một chén lớn đậu hũ nước đường, ngồi xôm dưới mái hiên ăn. Hai người ướt đầm mồ hôi, không biết do luyện võ hay là ăn đậu hũ nóng.

Hoàng Ly thấy tư thế áp đậu hũ mới lạ không thôi, bỏ qua Đỗ Quyên, vui vẻ kêu lên: "Cha, đậu hũ làm xong rồi? Chúng ta cũng làm xong điếm tâm. Ta và nhị tỷ tỷ đến kêu người và nướng về nhà ăn điếm tâm."

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười không thôi.

Bé gái đem công lao làm điếm tâm quy về "chúng ta", nàng đương nhiên là một thành viên của "chúng ta".

Lão Thực cha lại không chút do dự tin tưởng, mặt mày hớn hờ khen: "Khuê nữ của ta giỏi, nhanh như vậy đã làm xong điếm tâm?"

Mỗi khi Hoàng Ly nhõng nhẽo với Lão Thực cha, Đỗ Quyên không muốn ở gần, quá ngấy người, nghe xong người nổi hết da gà.

Nàng chào hỏi đám người Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa thấy nàng cầm rô, hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên nói: "Ta đem thịt nai và thịt hoẵng làm thành thịt khô. Còn có đậu phộng hầm ngũ vị, mang một chút đến cho tiêu di và tiêu dượng nếm thử."

Tiêu di Phùng Minh Anh từ phòng bếp đi ra, nghe vậy nói: "Trong nhà chúng ta không phải không có thịt, muốn ăn thịt khô ta tự mình sấy là được. Các người có chút thịt, không dễ làm, đưa tới làm cái gì?"

Cửu Nhi bước lên trước, tiếp nhận rô cười nói: "Su nưng, Đỗ Quyên muội muội làm hương vị không giống với. Nếu người sợ nàng chịu thiệt, người đưa thêm thịt cho nàng là được. Cái này ta nếm trước xem có ngon hay không."

Vừa nói, vừa đặt rô dưới mái hiên, trực tiếp đưa tay bóc một miếng thịt khô bỏ vào miệng, lại bóc mấy hạt đậu phộng bóc vỏ.

Lâm Xuân cũng tiến lên, hỏi: "Ăn ngon không? Không cần hỏi cũng biết là ăn ngon."

Hắn tự hỏi tự trả lời làm cho Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đều cười.

Nhậm Tam Hòa nói: "Cửu Nhi nói rất đúng. Đỗ Quyên làm nhất định là ngon. Chúng ta ăn đồ nàng làm trước, rồi lại đưa thêm cho nàng." Nói xong cũng ngồi xôm xuống ăn.

Phùng Minh Anh vội nói: "Đừng bóc! Chờ ta cầm đĩa đến."

Chờ nàng cầm mấy đôi đĩa từ nhà bếp đi ra, mấy người kia đã sớm ăn hết mấy miếng, vừa ăn vừa khen.

Đồ ăn mình làm được người ta khen, Đỗ Quyên khó tránh khỏi có chút đắc ý.

Nhậm Tam Hòa nhìn bé gái cười tùm tùm, thất lưng còn đeo tạp dề, quần áo vải thô, trên đầu cột song nha kế, không một món nữ trang, trong lòng nói một cái, chợt thấy thịt khô trở nên vô vị.

Đỗ Quyên thấy thần sắc hắn thay đổi, vội hỏi: "Hương vị không đúng?"

Khẩu khí hết sức khản trương.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu, cười nói: "Hương vị rất ngon. Thật là lạ, sao người làm mùi vị lại khác chứ? Chắc là tiêu di người dạy người?"

Nhất thời trăm vạn lỗ chân lông toàn thân Đỗ Quyên đồng loạt mở ra. Cười cong ánh mắt, ra vẻ cao thâm nói: "Đây là bí quyết! Bí quyết Hoàng gia! Không đúng, là Đỗ Quyên bí quyết. Không thể nói."

Lâm Xuân và Cửu Nhi nghe xong đồng loạt cười.

Đỗ Quyên không chút xấu hổ, lại hỏi: "Tiểu dưỡng, khi nào đậu phụ khô ép xong? Ta chờ nấu ngũ vị hương đậu phụ khô. Đồ gia vị đều chuẩn bị đủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội. Các người chờ coi đi! Ta nấu ngũ vị hương đậu phụ khô nhất định sẽ không giống bình thường, tuyệt đối cực phẩm!"

Nhậm Tam Hòa thấy nàng tươi cười sáng lạn, phảng phất như ánh bình minh mọc sau núi, xoá tan bóng đêm và sương sớm, cười ngạo đất trời, tâm cảnh bỗng nhiên sáng sủa hẳn lên.

Nàng hay cười như vậy, không phải là tốt nhất sao?

Hắn liền mỉm cười nói: "Đậu hũ sẽ nhanh được thôi. Đậu phụ khô còn phải chờ một lát."

Đỗ Quyên vội nói: "Không vội. Đậu phụ khô phải nén lâu một chút. Đè lâu cho cứng, ăn vào miệng mới nhai đã. Nếu không ép kỹ mềm nhũn, tuy ngon miệng nhưng cũng dễ nát."

Nhậm Tam Hòa nghe nàng nói tới kinh nghiệm nấu nướng, khoe miệng không nhịn được ý cười, mở rộng.

Bỗng nhiên hắn nói: "Sáng nay người không tới sớm."

Hắn nói đến chuyện luyện công của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên lúng túng, chê cười nói: "Tiểu dưỡng, trời này... quá lạnh. Buổi sáng ta không dậy nổi nha! Đợi đầu xuân... đợi đầu xuân ta luyện tiếp."

Nhậm Tam Hòa trầm mặt giáo huấn: "Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi vông! Người làm việc gì cũng chuyên tâm, vì sao với việc này lại không để bụng chứ? Lúc trước là người xin ta, nói muốn tập võ. Ta nói người học thứ khác không được nên chỉ dạy khinh công. Ai ngờ ngay cả cái này cũng lười biếng. Sau này muốn cầu ta làm việc, đừng mơ tưởng ta đáp ứng!"

Đỗ Quyên liên tục gật đầu, nói: "Đúng, đúng. Là chính ta nói muốn tập võ. Sáng mai ta luyện tiếp, nhất định không bỏ nửa chừng. Ta cũng hiểu được tiểu dưỡng tốt với ta. Không nói chuyện khác, nếu ở trên núi gặp phải lão hồ, có khinh công cũng có thể chạy trốn mà."

Kỳ thật trong lòng nàng đã hối hận lắm, không biết tại sao lúc trước lại ham mới mẻ chứ?

Cửu Nhi và Lâm Xuân nghe xong ha hả cười to.

Nhậm Tam Hòa cũng cười khỏ.

Lúc này, Phùng Thị bung cái bát đi ra, hướng Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, đến, thừa dịp còn nóng uống một chén đậu hũ. Nương nấu món người thích ăn nhất đậu chua xào thịt cay, còn có tôm."

Đỗ Quyên nghe xong hết sức cao hứng, bước lên phía trước nhận lấy, nói: "Hèn chi ta đang thắc mắc sao không nghe thấy tiếng của Hoàng Ly, thì ra chạy tới phòng bếp ăn món ngon mà không gọi ta một tiếng. Vẫn là nương đối với ta tốt nhất. Ưông ta thương nha đầu kia."

Phùng Thị lại cười nói: "Nàng hả, bản thân ăn no mới nhớ tới người khác a."

Lão Thực cha vì tiểu khuê nữ biện hộ: "Hoàng Ly còn nhỏ mà. Nàng nghĩ người muốn ăn thì tự mình đi. Nàng chẳng thần a."

Đỗ Quyên múc một miếng đậu hủ ăn, sau đó nói: "Ta không nói với cha. Tim cha đã chạy lên nách rồi (ý nói thiên vị). Trừ bỏ con gái út, trong mắt cha không thấy người nào khác."

Lão Thực cha nghe xong rất bất an, vội vàng nói: "Đỗ Quyên, cha yêu người nhất, thiên vị chỗ nào đâu? Hoàng Ly còn nhỏ, ta ôm nàng nhiều hơn chút. Khi người còn nhỏ, cha cũng yêu người. Người kêu cha làm cái gì, cha luôn không hai lời..."

Nhìn đáng điều của hấn, Đỗ Quyên cười văng lên.

Nhậm Tam Hòa, Phùng Minh Anh cũng đều cười trộm.

Phùng Thị thấy hấn lải nhải lắm bậm thổ lộ không dứt, tức giận quát: "Khuê nữ nói đùa với người, người cũng không hiểu, dong dài như đàn bà. Đừng nói nữa, nhanh thu dọn đi về." Rồi xách thùng gỗ lớn đến bên người, chuẩn bị đựng đậu hủ.

Mọi người vội vàng lấy đồ đựng đậu hủ. Cửu Nhi và Lâm Xuân cũng muốn đi.

Cửu Nhi bỗng nhớ tới một chuyện, nhìn Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, ta mang theo bánh mè tới cho người ăn." Nói xong quay qua Phùng Minh Anh nói: "Su nương, gói đồ ta đưa cho người đâu?"

Phùng Minh Anh bật cười nói: "Người sợ ta giấu đi không cho Đỗ Quyên hả?"

Cửu Nhi ngượng ngùng, nhếch miệng cười nói: "Không phải. Ta đưa cho Đỗ Quyên nha!"

Đỗ Quyên vội nói: "Nhà ta cũng làm bánh mè đường. Mẹ nuôi lại phí tâm đưa đến."

Cửu Nhi khoát tay nói: "Không giống nhau. Cái này không giống bánh mè đường."

Lâm Xuân thay hấn giải thích: "Bánh này dùng mè làm."

Phùng Minh Anh cầm gói đồ nhỏ lại, tháo ra, bên trong có một rương gỗ nhỏ tinh xảo, phải nói là hộp gỗ thợ mộc thế gia thật phương tiện bên trong là một tầng giấy dầu, rồi đến hai hàng bánh mè chính tề.

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Quyên là: thực phá sản!

Quả nhiên tất cả đều là dùng mè làm, từng phiến thật mỏng, thoát nhìn đã thấy mê người.

Mà Đỗ Quyên nói loại khác, nguyên liệu chủ yếu là cơm rang, có thêm chút mè và đậu phộng, làm ra "kẹo mè" hoặc là "kẹo đậu phộng". Toàn bộ dùng mè hoặc hỗn hợp đậu phộng đường làm ra loại "kẹo" này. Kiếp trước Đỗ Quyên thường thấy. Đời này, nằng lại cảm thấy thật là quá phá sản.

Cửu Nhi thấy nàng nhìn chăm chăm, thúc giục: "Người nếm thử xem ăn ngon hay không."

Đỗ Quyên cầm lên một lát, cười nói: "Cái này còn phải hỏi? Khẳng định ăn ngon."

Há miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, xốp giòn, không dính răng, hương vị mè phá lệ nồng đậm.

Nàng lại khen vài tiếng, rồi kêu những người khác thử.

Lúc này, Hoàng Ly ở một bên xông lại, trực tiếp ôm thùng vào trong ngực.

Đỗ Quyên trầm mặt nói: "Buông! Còn ra bộ dáng gì?"

Tật xấu giành ăn của nhà đầu này vẫn không đổi được. Ở nhà cũng thôi, ở bên ngoài thì thật khó coi.

Hoàng Ly thấy nàng sầm mặt, vội ngoan ngoãn buông thùng xuống, lấy lòng nói: "Nhị tỷ tỷ, ta chỉ ăn một khối nhỏ. Đến giờ ăn điếm tâm rồi, ăn nhiều cái này thì điếm tâm sẽ không ngon, với thân thể không tốt."

Đỗ Quyên vừa bực mình vừa buồn cười: "Còn chưa xong đâu! Người đều hiểu, sao mỗi lần đều như điếc ko sợ súng? Lần sau còn như vậy dạy mãi không sửa, đừng nghĩ nhị tỷ để ý người!"

Hoàng Ly vội vàng nói: "Lần sau sẽ không."

Phùng Minh Anh cười ngửa tới ngửa lui, nhìn Phùng Thị nói: "Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn. Hoàng Ly coi trời bằng vung, chỉ có nhị tỷ nàng quản được."

Phùng Thị trừng tiểu khuê nữ một cái nói: "Đều do cha nàng dung túng."

Hoàng Lão Thực đang bận rộn, bị điếm danh ngáng đầu ngơ ngác nhìn mọi người.

Mọi người lại nở nụ cười.

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên thích ăn điểm tâm đó, mừng rỡ không khép miệng, nói với nàng: "Đỗ Quyên, tối 30 ăn cơm tất niên, cùng Lâm Xuân tới nhà của ta, chúng ta múa sư tử cho người xem."

Đỗ Quyên vội gật đầu.

Cửu Nhi chào sư phó sư nương, nói đi trước, buổi tối lại đến.

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên hỏi: "Người trở về hay là đợi?"

Đỗ Quyên nói: "Lập tức mang đậu hủ về. Chúng ta đi chung."

Nàng muôn hỏi hấn, tôi qua làm gì để cha hấn mắng hấn.

Lâm Xuân đi rửa tay rồi tới hỗ trợ nhặt đậu hủ.

Chương 110

Con Trai Và Cha, Khi Nào Mới Lớn Lên

Đỗ Quyên nhìn những khối đậu hũ vuông vức, trắng như bạch ngọc, cao hứng nói: "Buổi trưa là đậu hũ cay, thịt băm đậu hũ, đậu hũ chung. Ân! Trong nhà còn có hai con cá trích, lại có canh cá trích nấu đậu hũ."

Mọi người ồ ồ cười vang.

Lâm Xuân cười nói: "Ngươi dứt khoát làm đậu hũ yến."

Đỗ Quyên đắc ý nói: "Cũng không phải là không được, chỉ là tài liệu không đủ."

Nhậm Tam Hòa nói: "Ngươi nói, muốn tài liệu gì, ta mang tới."

Đỗ Quyên không ngượng ngùng, không biết nói như thế nào.

Năm trước tay nghề nàng chưa ra gì cả, năm nay trù nghệ càng thêm thành thạo, sức mạnh càng đủ, vét hết bụng dạ, đem đồ ăn kiếp trước phỏng chế, tuy hương vị có chút lệch với chánh tông, nhưng không kém mấy.

Nàng phân tích nguyên nhân, cảm thấy tài nấu nướng của mình chỉ là một phương diện. Phương diện khác là nước trong núi, mọc ra tài liệu cũng tốt, làm ra dĩ nhiên sẽ không kém. Huống chi, nàng làm mỗi một món đồ ăn đều rất dụng tâm, không phải tùy tiện nấu.

Phùng Thị thấy nàng không nói, liếc nàng một cái: "Đừng nói quá!"

Đỗ Quyên cảm thấy cũng đúng nên không bác bỏ.

Đựng đầy hai thùng đậu hũ, Nhậm Tam Hòa để Hoàng Lão Thực gánh về trước.

Hoàng Lão Thực cũng không khách khí, bước đi, nói về nhà ăn điếm tâm xong lại đến.

Lâm Xuân, Đỗ Quyên và Hoàng Ly vội vàng đi theo sau hẳn.

Phùng Thị bị em gái kêu vào phòng bếp, không biết làm cái gì.

Trên đường, Đỗ Quyên hỏi Lâm Xuân, tối qua vì sao cha hẳn vắng hẳn.

Lâm Xuân không ngờ nàng nghe được, có chút thẹn thùng, ngượng ngùng nói ra sự thật.

Hắn cũng không muốn viện lý do qua loa tặc trách, đột nhiên nhanh trí, nhân tiện nói: "Còn không phải là hẳn keo kiệt. Nhị ca ta, tối hôm kia, cùng

su huynh hấn bắt vài con chuột trúc. Ta nói đưa một con cho nhà các ngươi. Ta cha liền mắng ta ăn cây táo, rào cây sung..."

Tiểu tử này ăn không nói có, ai kêu cha hấn nổi danh keo kiệt chứ.

Đỗ Quyên bất ngờ, lại có chút giật mình, cho thấy là tin lời của hấn.

Lâm Đại Đầu keo kiệt là một chuyện, chuyện khác là chuột trúc không như những thú săn khác, rất hiếm. Nó thích chui dưới đất rừng trúc, ăn măng trúc; huyết động cũng ở dưới đất, rất khó bắt, chất thịt lại đặc biệt nhắn nhụi ngon, cho nên ai bắt được đều coi như bảo bối, đương nhiên sẽ không coi như con thỏ tùy tiện tặng người.

Nàng khuyên nhủ: "Thứ này ăn ngon, tiểu dưỡng ta từng bắt qua, ta đã từng ném qua vài lần. Ngươi đừng cứ là nhà ngươi có thứ gì cũng muốn đưa cho chúng ta. Hiện tại nhà ta so với năm rồi tốt hơn nhiều. Nhà ngươi huynh đệ nhiều, tương lai cần chi tiêu lớn, cần tích cóp tiền cho các ca ca cưới vợ. Cha ngươi cũng không thật nhỏ mọn, chỉ là tính toán tỉ mỉ một chút, làm người không sai."

Lâm Xuân không ngờ nàng nói như vậy, thập phần vui vẻ, cười nói: "Đỗ Quyên, ngươi thật tốt. Ta còn nghĩ ngươi ghét cha ta nữa."

Đỗ Quyên cười nói: "Ta đó là... đó không phải là ta cố ý chọc hấn sao? Hấn thật quá keo kiệt, ta sẽ không lý tới hấn. Nếu thật chán ghét, ta còn qua lại thân thiết với nhà các ngươi sao?"

Kỳ thật Lâm Xuân cũng biết, bắt quá chỉ nói thôi.

Hấn nhớ tới tới qua cha nhắc tới An Khả biểu muội, lại nhìn Đỗ Quyên trước mắt, càng cảm thấy biểu muội không phải là người vợ đã đợi mình một vạn năm.

Rốt cuộc là người nào?

Mấy người đi tới cửa nhà Hoàng gia, phát hiện Lâm Đại Đầu bên trong, đang đứng ở cửa phòng bếp nói chuyện với Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Lão Thực gánh đậu hủ vào phòng bếp, cất gọn, sau đó mới cùng Lâm Đại Đầu hàn huyên. Hỏi hấn vì sao tới, cuối năm bận rộn như vậy, còn rảnh rỗi đi dạo, không bằng giúp hấn đi đánh đậu hủ.

Lâm Đại Đầu nhìn Lâm Xuân và Đỗ Quyên sóng vai đi phía sau, mắt tràn đầy vui vẻ.

Hấn cười nói: "Dạo cái gì mà dạo! Còn không phải do Hạ Sinh, đêm hôm bắt được mấy con chuột trúc. Ta nghĩ đưa một con cho các ngươi ăn tất niên, lại không dám đưa sớm. Răng nanh bọn chúng quá lợi hại, nhót không kỹ, gặp cái gì lác cấn cái đó. Ta sợ nó chạy. Hôm nay đã 27 nên bắt nó qua đây. Ngươi giết nó trước đi, chớ không dễ bị chạy mất."

Nói xong, lấy chân đá vào con chuột lông vàng dưới đất.

Tứ chi của con chuột trúc đều bị trói lại, mập phì, chừng bốn năm cân.

Hai mắt Hoàng Lão Thực nhất thời tỏa sáng, xoa tay liên tục nói cảm ơn: "Sao có thể nhận chứ? Hạ Sinh thức đêm mới bắt được. Ta hiểu được, thứ này cũng không dễ bắt đâu..."

Lâm Đại Đầu ngắt lời hắn: "Hai nhà chúng ta, nói lời khách khí làm cái gì? Đỗ Quyên nhà người làm món ngon, đưa qua cho chúng ta còn ít chắt?"

Hoàng Lão Thực nghe xong mặt mày hớn hờ, không từ chối nữa.

Hắn nhìn Đỗ Quyên, thỏa mãn nói không nên lời.

Gia đình chỉ có khuê nữ, bị ghen khỏi phải nói. Ai giống như hắn, ba khuê nữ, nhắc tới đứa nào, người trong thôn cũng khen, làm hắn thật nở mặt.

Đỗ Quyên nhìn thấy một màn này, nghi ngờ liếc về phía Lâm Xuân.

Chẳng lẽ là Lâm Đại Đầu không muốn làm cho nhi tử thất vọng, cuối cùng thỏa hiệp cúi đầu với con trai, sau đó tự mình đưa chuột trúc tới?

Ân, khẳng định là như vậy. Đại Đầu thập phần thiên vị đứa con thứ ba.

Mặt Lâm Xuân lại đỏ lên.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, mới vừa rồi còn nói cha keo kiệt, kết quả hắn lại đưa chuột trúc tới. Dĩ nhiên hắn biết tâm tư của lão cha. Đây là muốn nịnh bợ lấy lòng Hoàng gia, vì cầu hôn mà chuẩn bị.

Hắn âm thầm hối hận. Ngày hôm qua chỉ lo sinh khí, đã quên đưa chuột trúc đến Hoàng gia, bằng không cha sẽ không có cơ hội lộ mặt.

Tiểu thiếu niên cảm thấy rất mất mặt, phòng miệng cảm tức nhìn Lâm Đại Đầu.

Không biết còn tưởng rằng hắn luyện tiết đưa chuột trúc cho Hoàng gia.

Trong lòng Lâm Đại Đầu có quý, thấy biểu tình của nhi tử, sợ hắn làm chuyện xấu nên vội vàng cướp lời nói: "Xuân Nhi cũng trở về? Đi, đi về nhà ăn cơm. Mẹ người hôm nay chiên bánh trôi, mới vừa rồi còn để ta kêu người về nhà ăn cơm."

Rồi nín thở bước đi.

Đỗ Quyên cũng phát hiện sắc mặt Lâm Xuân không đúng, vội cất giọng nói: "Đa tạ Đại Đầu bá bá. Lâm Xuân, cha người càng lúc càng hào phóng."

Đây là ám chỉ nói hắn đừng làm cho cha hắn tức giận.

Lâm Đại Đầu nghe xong tâm hoa nở rộ (vui như mở cờ trong bụng).

Hoàng Lão Thực đưa cha con bọn họ đến cửa, kêu "Qua năm lại đến chơi nga!"

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười: ở sát vách còn khách khí như vậy.

Đây đều là công lao của chuột trúc.

Người trong thôn chất phác, chỉ cần một chút ân huệ, lập tức có thể kéo lại gần nhau, khiến cho bọn họ trở nên thân cận hơn. Còn chuyện sự thân cận đó có thể duy trì bao lâu thì khó nói.

Vừa quay mặt đã thấy Hoàng Ly tay cầm bánh mè, đảo quanh chuột trúc, cười đến hai mắt cong cong nói: "Nhị tỷ tỷ, ta muốn ăn thịt chuột kho tàu. Cũng muốn ăn chuột trúc hầm canh. Còn muốn ăn lá tỏi xào thịt chuột trúc."

Nàng đối với con chuột trúc đang giẫy giụa trên đất, liên tiếp đưa ra vài món ăn.

Đây đều là những món nàng đã ăn qua lần trước.

Ăn một lần, nàng không thể quên được. Thế cho nên vừa nhìn thấy con chuột trúc còn sống, lập tức liên tưởng đến mỹ vị trong quá khứ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong cười ngửa tới ngửa lui.

Vừa vặn Hoàng Lão Thực quay lại, nghe lời tiểu khuê nữ nói, vội xắn tay áo: "Cha lập tức giết nó. Kêu nhị tỷ tỷ người buổi trưa làm đi."

Dưới đất, chuột trúc càng run rẩy giẫy dụa, cũng không biết có phải nghe hiểu lời người nói nên bi thương trào ra.

Hoàng Tước Nhi vội nói: "Nương đã về. Ăn cơm trước đi, ăn cơm xong rồi giết."

Hoàng Lão Thực lại không yên lòng, nói: "Đại Đầu bá bá của người nói, miệng nó rất lợi hại. Nếu bị chạy mất còn không đáng tiếc sao. Ta nên giết nó trước rồi mới ăn cơm. Cũng không chậm trễ bao nhiêu công phu."

Hoàng Ly giong giã nói: "Giết trước đi! Giết trước đi!"

Vừa lúc Phùng Thị vào cửa, trên tay bung một cái nôi đất, hỏi: "Giết cái gì?"

Lập tức đã nhìn thấy chuột trúc dưới đất, kinh ngạc hỏi: "Ồ đâu tới?"

Đỗ Quyên đem chuyện vừa rồi nói.

Phùng Thị cười nói: "Hôm nay chúng ta có lộc ăn."

Đỗ Quyên nghe lời này có ám chỉ, lại thấy nôi đất trên tay nàng, hỏi: "Nương đang bung cái gì vậy?"

Phùng Thị nói: "Là thịt nai kho tàu. Tiểu di người cho."

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên hỏi: "Không phải là chia thịt nai sao, tại sao lại đưa?"

Phùng Thị liếc nàng một cái nói: "Tiểu di người sợ ta bạc đãi tỷ muội các người. Nàng nói chỉ chia chút thịt cho cha người, sợ ta luyện tiệc nấu cho các người ăn, muốn giữ lại đãi khách, cho nên tôi qua nàng nấu dư ra một chút,

chuẩn bị hôm nay đưa một chén tới. Vừa rồi Đỗ Quyên đưa thịt khô cho nàng, nàng mới biết là các người đem thịt đều làm thành thịt khô. Sợ các người không có thịt tươi ăn, nên múc một nồi đến."

Hoàng Ly mặc kệ duyên có gì, nàng chỉ biết mấy ngày nay món ngon phá lệ nhiều. Nàng há miệng thật sự không giúp được, bởi vậy cao hứng nhảy nhót không ngừng.

Đỗ Quyên trách mắng: "Long nhong cái gì! Còn không đem thùng vào phòng. Hôm nay nhiều thức ăn như vậy, không cho ăn quà vặt. Bằng không, nháo cho đau bụng, qua năm một món cũng không thể ăn. Ta coi người làm sao!"

Hoàng Ly vội gật đầu lia lại như gà mổ thóc.

Nàng có kinh nghiệm. Năm rồi lúc tắt niên, nàng tham ăn, tuy chưa ăn đến bội thực, lại nháo cho "Năm no", rốt cuộc không ăn thêm được gì khác, thật là thua thiệt lớn.

Cho nên, năm nay nàng nhất định ngoan ngoãn nghe lời nhị tỷ nói.

Nghĩ xong, nàng ôm thùng vào nhà.

Nơi này, Hoàng Tước Nhi cầm 2 cái chén lớn đi ra, giúp cha bắt bắt chuột giết đựng máu.

Đỗ Quyên nghe chuột trúc "Khanh khách" nghiêng răng cùng "Oa oa" tiếng kêu, không dám nhìn, vội trốn vào phòng bếp.

Tắt niên thật tràn đầy hấp dẫn, được đổi mặt với vài loại mĩ thực. Buổi sáng xé thịt nai ngũ vị hương trộn với đậu phộng, tựa hồ cũng không hấp dẫn nhiều như vậy.

Đang ăn điếm tâm, Đỗ Quyên lại nghe thấy cách vách Lâm Đại Đầu mắng Lâm Xuân, cái gì "không cố gắng" "ăn cây táo, rào cây sung" vân vân.

Nàng nhú mày nghĩ, người này làm sao vậy. Đã đến cuối năm mà mỗi ngày mỗi mắng nhi tử?

Chuột trúc là chính hấn đưa đến, đây là hồi hận nên lấy nhi tử xả giận?

Thật là tạt xấu!

Chẳng lẽ thời mẫn kinh đến?

Tuy nghi hoặc nhưng không muốn để ý đến, đành kệ hấn đi.

Từ đó nàng càng tức giận Lâm Đại Đầu.

Điếm tâm xong, vợ chồng Hoàng Lão Thực lại đi làm đậu hủ.

Chỉ chốc lát, Phùng Thị mang một rổ lớn về. Thì ra là đậu phụ khô đã ép xong. Thật mỏng, thật chặt, đã cắt thành thành những miếng vuông nhỏ.

Đỗ Quyên cùng Hoàng Tước Nhi nấu ngũ vị hương đậu phụ khô.

Lần này, trừ bỏ dùng tương nhà mình chế luyện, còn có tương du tiểu di cung cấp, và một ít đồ gia vị khác, thậm chí có cả đường trắng, thập phần đầy đủ.

Có thân thích giàu có cũng được nhờ a!

Bất quá, Đỗ Quyên vẫn ưu ái tương nhà mình hơn, vị đó mới thơm a.

Có thể không thơm sao! Hàng năm tới tháng phơi tương, Nhậm Tam Hòa đi khắp núi cốc tìm kiếm tôm lớn. Cũng không phải lúc nào cũng tìm thấy. Tìm không thấy thì dùng tôm nhỏ hơn thay thế, làm ra tương hương vị cũng không kém.

Chương 111

Lúc Nào Ta Mới Có Thể Lớn Lên?

Trong sân Hoàng gia là cảnh tượng sinh hoạt ấm áp.

Hoàng Ly gọi to, Đông Sinh ở cách vách đến. Hai người đá cầu với nhau.

Tiếng cười nói giòn giã của trẻ nhỏ truyền thật xa. Chó của Hoàng gia ở một bên nhìn, ngay cả gà cũng không sợ, ngồi xồm dưới chân tường nhìn 2 đứa nhỏ.

Trong phòng bếp, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi hợp lực chế biến đậu phụ khô.

Tương du, đường trắng, lá thơm và gia vị bỏ vào xong, Đỗ Quyên lại mang đến một khối vải bông trắng sạch sẽ, múc bốn năm thìa tương nhà mình đổ lên.

Hoàng Tước Nhi vội hỏi: "Làm cái gì vậy?"

Đỗ Quyên giải thích: "Tương đặc, cứ như vậy đổ vào trong nồi, đậu phụ khô cũng biến thành sền sệt, không đẹp. Dùng vải bông bọc lại, nhúng vào nước lọc bã ra, vừa có vị, cũng không làm cho cả nồi đều là cặn bã."

Hoàng Tước Nhi hiểu ra, nhìn muội muội đầy kính nể.

Đỗ Quyên nhân cơ hội chỉ dẫn: "Đây cũng không phải là môn học vắn lớn gì. Ta vốn cũng không biết nhưng nấu đồ ăn cũng tốt, làm chuyện khác cũng tốt, học xong kiến thức cơ bản, còn lại phải nhờ vào mình. Chịu đựng não suy nghĩ, lại chịu đựng tâm làm người, tự nhiên sẽ làm tốt hơn người khác. Người không thích động não còn sợ khó, khẳng định làm không tốt."

Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu.

Nàng được muội muội hun đúc thành quen. Phương thức làm việc đều được bồi dưỡng tốt.

Đỗ Quyên hỏi: "Có muốn ăn cay một chút không?"

Hoàng Tước Nhi chần chờ một chút rồi nói: "Không nên bỏ ớt. Muốn ăn cay, đợi nấu xong, ăn kèm với tương ớt là được. Nếu nấu cay lại không sửa lại được."

Đỗ Quyên nghe lời nàng.

Dem vải bông bao thành viên tròn, ném vào nồi lớn rồi vỗ vỗ tay cười nói: "Tốt lắm. Nước sôi lên là nhỏ lửa. Cách một hồi lại bỏ thêm vào ít củ tranh. Hàm nhỏ lửa như vậy đến trưa là có thể ngon miệng."

Hoàng Tước Nhi cười nói: "Chỉ có người đủ kiên nhẫn."

Đang nói giỡn, chợt nghe bên ngoài Hoàng Ly kêu lên: "Xuân Sinh ca ca, người lại tới làm cái gì?"

Đỗ Quyên nghe xong cười nói: "Nha đầu kia!" Vội đi ra phòng bếp.

Xuân sinh nói: "Đến kêu tỷ tỷ người đi lưới cá."

Đỗ Quyên nói tiếp: "Lưới cá? Chỗ nào?"

Hoàng Ly cũng không đá quả cầu, vội theo tới, nói: "Ta cũng muốn đi."

Đông Sinh kéo tay áo Lâm Xuân kêu "Tam ca, mang ta đi."

Lâm Xuân trấn an đệ đệ, mới hướng Đỗ Quyên giải thích: "Đi vào núi. Lúc Nhị ca ta khai thác đá nhìn thấy một hồ nhỏ trong núi, bên trong có cá. Chúng ta muốn đi mò cá, Thủy Tú tỷ tỷ cũng nói đi nên ta đến kêu người. Người có đi hay không?"

Hai mắt hấn sáng long lanh, đoán chắc là Đỗ Quyên sẽ đi.

Thì ra, người thôn Thanh Tuyền truyền nhau là núi kề núi, nhưng cuối năm cũng muốn bắt chút cá, lấy ý may mắn là "hàng năm có cá".

Nhưng thôn Thanh Tuyền có nhiều kênh rạch, lại không có hồ nước lớn. Muốn ăn cá chỉ có thể vớt từ sông. Mùa đông mùa khô, cá cũng ít. Cho nên, mọi người vào núi tìm. Gặp trong sơn cốc có ao nhỏ và đầm lầy, có thể lưới hoặc trực tiếp bắt chút cá về ăn.

Đỗ Quyên giật mình, lập tức đáp ứng.

"Bọn người đợi, ta đi nói một tiếng với nương ta."

Nói xong liền chạy về hướng nhà tiểu di.

Đến nơi đó, vừa nói với Phùng Thị, chân mày Phùng Thị liền nhíu lại.

Đỗ Quyên giành mở miệng nói trước: "Nương, ta là cô nương trong núi, phải có thể lên núi, xuống sông, biết nấu cơm, có thể giặt đồ, biết trồng rau, biết nuôi gà... Tóm lại, chuyện trong nhà bên ngoài đều phải làm, tương lai mới không chịu thiệt."

Nói một hơi, vài người ha hả cười rộ lên.

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: "Người muốn đi chơi thì nói, còn kéo những lời này."

Đỗ Quyên cười nói: "Cũng không riêng gì chơi, không phải là muốn mò cá sao." Ghé sát vào nàng chút, nhỏ giọng nói: "Chúng ta bây giờ còn nhỏ, đi

ra ngoài không sao. Chờ thêm hai năm nữa không tiện ra ngoài với Thu Sinh ca ca bọn họ."

Phùng Thị thấy nàng nhu thuận như vậy, lại nhớ tới chuyện đó, tâm liền mềm nhũn.

Đang định gật đầu, bên kia Hoàng Lão Thực kêu lên: "Nương bọn nhỏ, để Đỗ Quyên đi thôi. Cùng Lâm Xuân bọn họ đi ra ngoài không có việc gì. Đỗ Quyên, Thu Sinh và Phúc Sinh ca cũng đi à?"

Đỗ Quyên vội đáp: "Ai! cũng đi. Còn có Hạ Sinh ca ca nữa."

Hoàng Lão Thực lập tức nói: "Vậy càng không sợ. Đi đi! chúng ta cũng gần xong rồi, lập tức về nhà."

Kỳ thật trong lòng Phùng Thị cũng vui vẻ, nhưng thấy bộ dáng nghe lời con gái của Hoàng Lão Thực, tức giận sắc giọng: "Xem người nuông chiều các nàng!"

Đỗ Quyên thấy nói ôn hòa, cười hì hì chuẩn bị đi.

Chợt nghe Nhậm Tam Hòa nói: "Ở đâu? Nói cho ta biết. Các người đi trước, ta cắt đậu hủ xong sẽ đi tìm các người. Ta còn có thể chia được chút cá."

Nghe Nhậm Tam Hòa nói cũng đi, Phùng Thị càng yên tâm, bởi vậy nói: "Em rẽ đi cùng bọn họ đi, còn chờ cái gì. Việc còn lại, ta và cha nàng cùng tiểu đi làm là được."

Hoàng Lão Thực vội gật đầu.

Phùng Minh Anh cũng ôn nhu nhìn Nhậm Tam Hòa, nói hần cứ đi đi.

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng cười cười nói: "Vậy ta đi." Rồi bỏ lại công việc, vào phòng thay quần áo thường.

Phùng Thị nhân cơ hội dặn dò Đỗ Quyên: "Cẩn thận chút. Đi theo mọi người, đừng chạy loạn. Trên núi có sói đó. Bên ngoài lạnh lẽo, đội mũ, đeo găng tay lên."

Đỗ Quyên liền thanh đáp ứng, vội vã muốn trở về thay quần áo thường.

Ai ngờ Lâm Xuân mang theo Đông Sinh và Hoàng Ly cũng tới đây.

Hoàng Ly kêu một tiếng "Cha", rồi nhào qua phía Hoàng Lão Thực.

Đỗ Quyên vừa nhìn điệu bộ của nàng là hiểu tâm tư của nàng, bởi vậy kêu lên: "Hoàng Ly, ta trình trọng nhắc nhở người: người mới năm tuổi! Lúc ta lớn bằng như người vậy, ngay cả chân múi cũng không dám đi, đừng nói lên núi. Người hôm nay muốn nháo, sau này đừng nghĩ nhị tỷ tỷ kể tiếp câu chuyện cho người nghe, cũng không dẫn người đi chơi, cũng không giúp người làm xiêm y đẹp, cũng không nấu đồ ăn ngon, không làm đồ ăn vặt cho người ăn."

Liên tiếp uy hiếp làm Hoàng Ly rung động.

Nàng dừng bước lại, đôi mắt lăm lăm chớp chớp, cẩn thận cân nhắc được mất.

Không lên tiếng. Lời của nhị tử tử không thể vi phạm, tổn thất quá lớn!

Nàng liền lấy lòng cười nói với Đỗ Quyên: "Ta không đi. Đại tử, nhị tử đi. Ta ở nhà giúp các người coi lửa. Buổi tối ta cùng nương nấu cơm, đợi đại tử nhị tử trở về ăn."

Đỗ Quyên hài lòng gật đầu nói: "Người và Đông Sinh ở nhà chơi. Đợi nhị tử trở về, làm cá ngon cho các người ăn. Cá lớn nấu đậu hủ, cá nhỏ tẩm bột chiên mới thơm a! Lại làm một con cá sốt chua ngọt, một tô canh cá chua, thêm một con cá hấp xì dầu!"

Hoàng Ly nghe xong mặt mày hớn hờ, liên tục gật đầu.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra.

Không chờ nàng xoay người nói chuyện với Lâm Xuân, đã nghe Hoàng Ly ủy khuất khóc nức nở nói với Hoàng Lão Thực: "Cha. Khi nào ta mới có thể lớn lên? Sao ta mới có năm tuổi?"

Đỗ Quyên "phốc" một tiếng cười văng lên, không biết nói gì nhìn tiểu muội bỏ nhào tới bên chân Lão Thực cha làm nũng ăn vạ. Nàng cũng chỉ có thể tìm Lão Thực cha ăn vạ xoa nắn, người bên ngoài đều không thể trêu vào, cũng không hiệu nghiệm.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh cũng nhịn không được.

Lão Thực cha thấy gương mặt đau khổ của tiểu khuê nữ, tuy không khóc cũng đủ làm hấn khó chịu, vội vàng ôm nàng vào trong ngực, dỗ nói: "Đừng nóng vội khuê nữ, rất mau thôi. Mỗi ngày người ăn nhiều chút, sẽ mau trưởng thành."

Hoàng Ly thông khổ nói: "Ta mỗi ngày đều đếm, đã qua rất nhiều ngày, ta còn nhỏ như vậy!"

Đỗ Quyên cười đến khom lưng ôm bụng.

Đông Sinh ở bên cạnh lửa cháy đỏ thêm dầu, nói: "Hoàng Ly, người phải ăn nhiều cơm. Người thấp hơn ta rất nhiều. Xem ta, đã cao như vậy, người mới cao cỡ đó..."

Lâm Xuân vội vàng quát kêu tiểu tử này ngừng lại.

Hoàng Ly giận đến rơi nước mắt.

Đỗ Quyên đem thể trạng khác nhau giữa nam nữ nói rõ ràng mới làm cho bé gái không thương tâm, lại dỗ bọn họ về nhà viết chữ, đá cầu, nói thường xuyên vận động cũng có thể cao lên.

Không dễ dàng trấn an 2 đứa nhỏ, Nhậm Tam Hòa cũng mang cung tên đi ra.

Đỗ Quyên về nhà kêu Hoàng Tước Nhi, nói đã nói với cha mẹ cho nàng cùng đi.

Hoàng Tước Nhi nghe xong thập phần vui vẻ, tức khắc cùng muội muội thay đổi xiêm y, lại tìm giỏ rổ.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng kêu, "Tước Nhi, Đỗ Quyên, đã xong chưa?"

Là Hạ Sinh và Lâm Xuân đi vào gọi tỷ muội nàng.

"Xong rồi!" Hoàng Tước Nhi cao giọng đáp, mặt có chút đỏ lên.

Đỗ Quyên vội kéo nàng đi ra ngoài, vừa chào hỏi huynh đệ bọn họ, vừa khóa cửa lại, chìa khóa mang ra phía sau giao cho nương.

Cùng mọi người hội họp mới phát hiện Phúc Sinh, Thủy Tú bọn họ đang khiêng lưới nhấc thùng nước, còn có 2 thiếu niên xa lạ chưa từng gặp mặt. Hạ Sinh nói đó là sư huynh hần Thạch Kiêu và Thạch Phiến.

Nói trước mặt, Thủy Tú đã lớn thành đại cô nương, nhìn thấy tỷ muội Hoàng Tước Nhi rất cao hứng, tiến lên lôi kéo các nàng, nhỏ giọng nói: "Ta năn nỉ nương ta rất lâu. Nhờ có ca ta nói giúp vô, nương ta mới cho ta đi."

Hoàng Tước Nhi liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, cũng nhỏ giọng nói: "Ta cũng vậy. Là muội muội nói với nương, nếu không ta cũng không được đi."

Thủy Tú nheo mũi Đỗ Quyên, ghen tỵ nói: "Chỉ có ngươi làm người ta thích, muốn làm gì thì làm nha, người lớn đều dung túng ngươi."

Đỗ Quyên hất đầu kháng nghị nói: "Thủy Tú tỷ tỷ nói lời này là không công bình! Là các ngươi lớn rồi. Cô nương lớn nên ngốc ở nhà. Đến tuổi lấy chồng mà còn đi lung tung, ra bộ dáng gì chứ!"

Thủy Tú sừng sốt, tiếp đó liền giơ chân, cười rộ đuổi muốn đánh nàng.

Đỗ Quyên sớm đoán được sẽ như vậy, nói xong cũng cười chạy trước.

Nhậm Tam Hòa phát tay nói: "Đi! Hạ Sinh, các ngươi tìm ra chỗ, các ngươi đi trước dẫn đường."

Hạ Sinh vội đáp ứng một tiếng, đi trước đi hướng về phía tây bắc.

Mọi người sôi nổi đuổi theo.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời ấm áp chiếu khắp núi xuyên qua ruộng đồng, làm cho mọi người như ngửi thấy hơi thở mùa xuân.

Trong đoàn người, trừ bỏ Nhậm Tam Hòa, còn lại đều là thiếu niên nam nữ, đều là thân thích, bởi vậy phá lệ thân mật hợp ý. Một đường tiếng cười

nói không ngừng, đảo mắt tới một ngọn núi, bỏ thôn Thanh Tuyền xa ở phía sau.

Leo đến giữa sườn núi, quay lại nhìn phía sau, chỉ thấy dãy núi chập chùng vây quanh sơn cốc, cổ thôn nơi chân núi đã biến thành những đám nhỏ với những mái nhà ẩn hiện.

Hai dòng chảy xanh trong như ngọc, tựa như con rắn lớn di chuyển tung hoành qua ruộng đồng.

Một cái từ dưới chân núi phía sau rẽ tới, chạy thẳng vào trong cổ thôn. Một cái từ phía trước ngọn núi chảy ra, xuôi về phía nam, vòng qua cổ thôn chảy vào trong núi.

Đỗ Quyên dõi mắt trông về phía xa, lòng mang mang trống trải.

Có ba cô bé đi chung, các thiếu niên phá lệ nhiệt tình.

Sư huynh của Hạ Sinh, Thạch Phiến và Thạch Kiêu, lần đầu gặp Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi. Hai người nhìn Hoàng Tước Nhi đảo mắt có chút câu nệ, khi nhìn Đỗ Quyên, chỉ thấy hoa cả mắt, không dám nhìn thẳng. Còn bé gái kia chỉ lo cười.

Hạ Sinh thấy bọn họ luôn hướng mắt nhìn tỷ muội Hoàng gia, không khách khí quát: "Ai, nhìn cái gì chứ? Có ai như các người, nhìn chằm chằm con gái người ta?"

Hai thiếu niên nhất thời bối rối, mặt đỏ bừng.

Chương 112

Đệ Tử Đích Truyền

Hạ Sinh quay đầu duỗi tay cho Hoàng Tước Nhi nắm, "Tước Nhi, chỗ này có con lạch, ngươi cẩn thận chút, dùng sức nhảy đúng, cứ như vậy!"

Hoàng Tước Nhi đưa tay cho hắn, mượn lực nhảy qua lạch, mỉm cười thấp giọng cảm tạ.

Hạ Sinh cười nói: "Cảm tạ cái gì! Ngươi không lên núi, đi không quen."

Có lẽ là có tình cảm từ thuở nhỏ, Hoàng Tước Nhi trầm mặc im lặng, không nói chuyện nhiều với con trai, duy chỉ có khi nói chuyện với Hạ Sinh, nàng không khiếm không xấu hổ, rất thản nhiên.

Hạ Sinh cũng phá lệ chăm sóc Hoàng Tước Nhi.

Bởi Thủy Tú là đường tử của hắn, rất tự nhiên hắn đi chung với nàng và Hoàng Tước Nhi.

Trong bốn đứa con trai của Lâm Đại Đầu, Hạ Sinh cẩn thận nhất. Trừ bỏ không keo kiệt như Lâm Đại Đầu, hắn thừa kế hết thủy tính cách của cha hắn thận trọng, lo cho gia đình, đối với người thân cận của mình đặc biệt che chở, thập phần bao che khuyết điểm. Còn Thu Sinh lại qua loa, tùy tiện, tính tình dễ xúc động. Xuân Sinh không cần phải nói, ôn trọng nhất, cũng thông minh nhất. Đông Sinh còn nhỏ, n trước mắt vẫn là đứa bé dễ thương.

Huynh đệ Lâm gia, Thu Sinh học săn thú, được Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa chỉ điểm, bản lĩnh so với cha hắn mạnh hơn nhiều. Hạ Sinh học thợ đá. Lâm Xuân lợi hại nhất, học thợ mộc đồng thời đọc sách, tập võ, săn thú, không lơ là thứ nào.

Lâm Đại Đầu rút cuộc thực hiện lời nói năm xưa, cho nhi tử học săn thú, thợ đá và thợ mộc. Bất quá, bọn họ nếu muốn trở thành thợ săn, thợ đá và thợ mộc nổi tiếng ở thôn Thanh Tuyền cần phải đi một đoạn đường rất dài.

Không nói ai khác, chỉ nói Hạ Sinh, sư phó của hắn chỉ là thợ đá thông thường.

Cũng không có cách nào. Tay nghề thợ đá Vương gia tinh xảo, nổi tiếng ngang ngửa với nghề mộc của Lâm gia, không truyền ra ngoài, chỉ truyền cho con cháu trong tộc.

Đỗ Quyên lại nói với Lâm Xuân, nói thợ mộc cũng tốt, thợ đá cũng tốt, học nghề là học những công phu căn bản, những linh cảm sáng ý phải nhờ

vào chính mình nghiên ngẫm lĩnh ngộ. Nói cách khác, Lâm Xuân có thể dựa vào sở học của mình dẫn đường Hạ Sinh, trợ giúp hắn đột phá.

Nếu Hạ Sinh dụng tâm nghiên cứu, có thể tự nghĩ ra đường lối riêng.

Lâm Xuân dĩ nhiên lắng nghe những lời này, đôi với tay nghề của nhị ca rất dễ bụng.

Theo thường lệ Đỗ Quyên, Lâm Xuân và Cửu Nhi đi chung.

Hôm nay nàng đi ra ngoài, một là muốn vào núi mò cá chơi, hai là vì mượn cơ hội chỉ bảo Lâm Xuân. Mỗi một năm, hai người dẫn lớn lên, cho dù Đỗ Quyên có tâm, muốn dạy hắn như khi còn nhỏ là không có khả năng. Cho nên, nàng nắm bắt hết mọi cơ hội, tùy thời tùy chỗ tiến hành dạy học.

Tỷ như trước mắt, nàng vừa đi vừa nói chuyện với hắn và Cửu Nhi.

Kể lại chuyện Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch.

Gia Cát Lượng tuy người xử thế, biết nhập gia tùy tục. Đối với Man Tộc Tây Nam dùng chiến lược chiến thuật khác với bình thường, cuối cùng thành công, trong đó quan trọng nhất là "Công tâm vì thượng" (đánh vào lòng người là chiến thuật cao nhất). Chiến thuật, địa phương, hoàn cảnh sinh hoạt và tập tính của người trong núi gắn kết chặt chẽ, nhắc nhở bọn họ mỗi đến một nơi nào đó, đều phải quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Còn có câu chuyện Gia Cát Lượng lợi dụng xe gỗ đánh bại Ngụy quân. Chuyện này tương quan chặt chẽ với nghề mộc, Lâm Xuân đặc biệt chuyên tâm lắng nghe.

Vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đến đỉnh núi.

Nhìn qua bốn phía, núi nối nhau liên miên, không khỏi nổi lên hào hứng, kêu Lâm Xuân ngâm bài thơ trữ danh: cuộn cuộn Trường Giang Đông thế thủy, bọt sóng đào tận anh hùng...

*Đây là bài Lâm Giang Tiên của Dương Thận. Phan Kế Bính dịch:

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông
Sóng vùi dập hết anh hùng
Được, thua, phải, trái, thoát thành không
Non xanh nguyên vẻ cũ
Mây độ bóng tà hồng!
Bạc đầu bạc ngưu tiêu trên bãi
Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong
Một bầu rượu vui vẻ tương phùng.
Xưa nay bao nhiêu việc

Phó mặc nói cười suông

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên thờ hồng học, bước lên phía trước nói: "Đỗ Quyên. Người mệt hả? Ta cũng người đi. Ta có sức."

Thiếu niên hào sảng, không chút nào che giấu bản thân thích Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bật cười nói: "Cống ta? Người ta nhìn thấy không cười đến rụng răng mới là lạ! Nói ta không có tiền đồ. Ta cũng không phải là vô dụng. Bất qua là vừa rồi ta nói nhiều nên mới thờ, không phải là không đi được. Mùa xuân năm nay, ta còn cùng nương và tỷ tỷ lên núi hái trà nữa. Vào mùa thu, ta cũng lên núi hái nấm và hạt dẻ. Nếu yếu ớt như vậy sau này làm sao mà sống?"

Cửu Nhi nghe xong liền ha hả cười rộ lên, gãi gãi đầu, không hề cưỡng cầu.

Trước mặt người khác Lâm Xuân không thân mật nhiều với Đỗ Quyên, nhưng tới chỗ gặp gheñh cũng sẽ đưa tay kéo nàng, chờ đi qua liền buông tay.

Sau này Đỗ Quyên càng đi càng cố hết sức, nói chuyện cũng thờ hồng học, hẳn không tự chủ sẽ kéo nàng đi, Đỗ Quyên cũng quên buông tay.

Cửu Nhi thấy, vội đi lên kéo một tay còn lại của Đỗ Quyên, muốn cho nàng càng bớt chút sức.

Có thể Đỗ Quyên mới tỉnh lại.

Nàng nói khẽ với hai người: "Tiểu dưỡng trách cứ ta buổi sáng không đi luyện công. Các người còn giúp ta như vậy, hẳn càng muốn mắng ta lười. Không bằng chúng ta đi về phía trước đi, coi như là luyện công. Tiểu dưỡng thấy không chừng khen chúng ta chăm chỉ."

Lâm Xuân và Cửu Nhi nghe xong, đồng loạt gật đầu.

Ba người nói một tiếng với Nhậm Tam Hòa xong, liền chạy về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ bỏ xa những thiếu niên nam nữ khác, chỉ có Nhậm Tam Hòa không nhanh không chậm theo ở phía sau. Hẳn sợ Đỗ Quyên gặp chuyện không may.

Đỗ Quyên vừa chạy vừa dạy học.

Thấy đường núi khó đi, nàng liền đọc thơ Lý Bạch "Thực đạo khó" (đường Thực khó). Thấy trên vách núi có một bụi hồng mai, đọc tiếp bài Vịnh Mai "... Tiểu cũng không tranh xuân, liền đem xuân tới báo. Đợi cho hoa rừng rụng rở thì nàng tại tùng trung cười."

Mỗi khi nàng đọc một bài thơ, Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng đọc theo nàng.

Sau khi đọc vài lần, Lâm Xuân đọc không sai một chữ.

Cửu Nhi kém hơn một chút, nhưng nhớ rõ hơn một nửa.

Phía sau, Nhậm Tam Hòa nghe được khiếp sợ vạn phần.

Nguyên nhân là Đỗ Quyên quên, đem thi từ của vĩ nhân kiếp trước nói ra. Hắn chưa từng nghe qua, dĩ nhiên giật mình.

Nếu Đỗ Quyên là thư sinh, hắn còn có thể lý giải. Có lẽ vì người ta đọc sách nhiều hơn hắn, hoặc là tự mình làm ra. Nhưng sở học của Đỗ Quyên đều do hắn dạy, sách cũng là hắn mua về, hắn không nhớ rõ trong quyển sách kia có những bài thơ này, có thể không sợ hãi sao!

Hơn nữa, Đỗ Quyên thông qua giảng giải lịch sử, dốc sức chỉ bảo Lâm Xuân và Cửu Nhi, hun đúc sự tin tưởng và nghị lực của bọn họ, mở rộng tầm mắt và hoài bão của bọn họ. Những lời này, quả thực không giống một bé gái tám tuổi có thể nói ra.

Hắn bị mê hoặc tận trong đáy lòng.

Nhưng mà, suy nghĩ lại, ngoại trừ lần Đỗ Quyên rơi xuống nước đó, hắn không nghĩ ra không đứng chỗ nào. Nhưng là, lần đó Đỗ Quyên gặp mỹ nhân ngư rõ ràng là hắn bày trò, sao nàng có thể chân chính cùng "Mỹ nhân ngư" gặp mặt chứ?

Đỗ Quyên ngay cả leo núi cũng dạy học, sớm đã mệt chết rồi, không phát hiện ánh mắt thâm thúy và đôi mày nhíu chặt của Nhậm Tam Hòa ở phía sau.

Võ công của Cửu Nhi cao hơn Lâm Xuân, nhanh nhẹn như một con báo nhỏ.

Hắn kéo Đỗ Quyên đi mà vẫn có thể giữ kịp tiến độ với Lâm Xuân. Lúc tới một đỉnh núi khác, hắn lại phát lực vượt qua Lâm Xuân, giành tới trước.

Sau đó, thiếu niên giơ lên hai tay, ngửa mặt lên trời thét dài, "Yêu a a "

Âm vang như đáp lại tiếng hô!

Đỗ Quyên nhin cười không được, nói hắn giống một thiếu niên tướng quân.

Cửu Nhi nghe xong mừng rỡ, lập tức ngâm bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi. Lâm Xuân đuổi theo tới cũng hoà giọng "Đại giang Đông đi, lãng đào tận. Thiên cổ người phong lưu... ." *

*Câu thơ này từ bài Niệm Nô Kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha. Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn

.... Dòng sông đông rớt,

Đào thải hết ngàn thưở phong lưu nhân vật...

Đỗ Quyên nhìn 2 "đệ tử đích truyền", thập phần đắc ý.

Nghỉ tạm một hồi, đợi đám người phía sau đến nơi, bọn họ lại bắt đầu đi về phía trước.

Khi tới sơn cốc, ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Quyên ngửa mặt lên trời hoan hô, Cửu Nhi cũng bắt chước cao giọng gầm rú, Lâm Xuân lại nhìn cười.

Trong sơn cốc, có một cái đầm nước trong veo.

Nhậm Tam Hòa qua căn thặng xem xét, vừa đợi Phúc Sinh và Thu Sinh bọn họ.

Nghĩ ngợi một hồi, Đỗ Quyên cũng đi qua, vừa vui vẻ vừa nghi ngờ hỏi: "Nước nhìn tới tận đáy. Nơi nào có... Ái dà! Thực sự có cá kìa!"

Đều như khi trong núi lớn lên, đi quen đường núi, bởi vậy khoảng lộ trình ấy không đáng kể chút nào. Ba bé giá thì kém chút, khuôn mặt đỏ ửng. Ngày đông lạnh còn dùng tay quạt.

Nhậm Tam Hòa cười nói: "Có không ít cá. Đỗ Quyên, còn có tôm nữa."

Đỗ Quyên hưng phấn gật đầu nói: "Chúng ta có mang đồ vớt tôm."

Kỳ thật là Lâm Xuân và Cửu Nhi khiêng đến, nàng đương nhiên tính mình một phần trong đó.

Cửu Nhi nghe vậy nói: "Ta đi vớt tôm, các người mò cá. Đỗ Quyên! Người giúp ta nhặt tôm."

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, vội chạy tới.

Lập tức, mọi người vung lưới, vớt tôm, nhặt cá, nhặt tôm. Sơn cốc tịch mịch không người lập tức âm âm ồn ào náo động hẳn lên.

Mỗi một lần thả lưới xuống, rồi kéo lên nhất định sẽ không thất bại, luôn có vài con cá từ nửa thước đến một thước dài. Cá sống trong nước suối lạnh buốt, vảy lóe sáng, màu trắng bạc ánh xanh, hình thể tuyệt đẹp nhẹ nhàng khoan khoái.

Tôm thì không cần phải nói, mình đều trong suốt.

Chúng nó yên lặng ở đáy đầm, không nhìn kỹ gần như rất khó phát hiện.

Đỗ Quyên nhìn sinh hoạt của sinh vật trong sơn cốc sâu thẳm, phảng phất như hình ảnh nhàn nhã thích ý của thôn dân thôn Thanh Tuyền, trong lòng lóe qua một tia không đành lòng: một bộ hòa hài tự nhiên sinh thái đồ, bị mình và đám người này xâm lăng phá hủy.

Nhưng là, nghe tiếng hoan hô của những thiếu niên, không ngăn được cảm hoài của nàng.

Nếu lúc này nàng nói đừng bắt cá, buông tha cho chúng đi, khẳng định mọi người sẽ cười nàng điên rồi, cũng sẽ không nhìn thấy Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi hưng phấn đến mặt đỏ rần, đang nhắc thùng nước đi chạy theo sau mọi người.

Đang bận rộn, nghe Phúc Sinh nói, cha hẳn cũng biết nơi này, trước kia đã đến qua một lần, năm trước không có tới vì liên tục vớt không được. Năm nay lại quên băng đi, ai ngờ bị Hạ Sinh nhìn thấy nghĩ tới.

Vây quanh cái đầm nước khoảng nửa mẫu cả nửa ngày, bắt được mấy chục cân cá, mọi người ném ánh mắt về phía giữa hồ nước.

Nhưng là, ngày đông lạnh lẽo, phải làm thế nào đây?

Cửu Nhi và Lâm Xuân nhìn nhau, lập tức bắt đầu cởi áo ngoài.

Thủy Tú hoảng sợ, hỏi: "Làm chi vậy?"

Cửu Nhi nói: "Đi xuống mò cá a." Về mặt có chút hưng phấn.

Mọi người đều há hốc mồm, chỉ có Nhậm Tam Hòa lạnh nhạt phân phó nói: "Đi xuống bơi vài vòng trước, làm nóng mình rồi mới bắt."

Lâm Xuân dùng sức gật đầu, cởi áo kẹp nhét vào tay Đỗ Quyên, chỉ mặc quần lót bên trong, dùng sức nhảy nhót vài cái, sau đó như chim ung biển lao xuống nước, làm nước văng lên tung toé.

Cửu Nhi cũng nhảy xuống theo.

Đỗ Quyên chỉ kịp kêu một tiếng "Đừng làm ướt tóc."

Hai người ha ha cười, quả nhiên nổi lên mặt nước, tận lực không đưa đầu vào nước.

Thủy Tú và Hoàng Trúc Nhi khoanh hai tay vào nhau, run run nói: "Rất lạnh!"

Họ cảm nhận cái lạnh của người dưới nước.

Đám người Phúc Sinh nhìn cũng đều nuốt nước miếng, dùng ánh mắt e ngại nhìn Nhậm Tam Hòa, nghĩ rằng may mà mình không học võ với hắn, làm như vậy cũng quá tội đi.

Thu Sinh nói: "Nhậm Thúc, hai thằng nhóc này đều bị người chơi đùa nóng lạnh không phân biệt được luôn."

Mọi người nghe xong cười ha ha.

Nhậm Tam Hòa trợn trắng mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng nói: "Người muốn ta ép buộc người, ta còn không bằng lòng đâu."

Thu Sinh cười gượng hai tiếng, nói: "Cái này ta hiểu được."

Nói cười, Cửu Nhi ở trong nước hô lớn: "Quăng lưới xuống."

Lâm Xuân lên đến bên bờ, tiếp nhận lưới đánh cá trong tay đại ca, cùng Cửu Nhi kéo lưới bắt cá.

Đỗ Quyên cao giọng hỏi "Có lạnh hay không?"

Cửu Nhi lớn tiếng nói: "Vừa xuống dưới có chút lạnh, hiện tại không lạnh chút nào."

Lâm Xuân chỉ ném cho nàng một khuôn mặt tươi cười sáng lạn. Dưới ánh mặt trời, nước bám trên mặt lỏng lách.

Chương 113

Lưới Cá Trong U Cốc

Hai người ở trong nước bình thường như ngày hè nghịch nước.

Bơi lội trong nước cùng với lưới cá, khó tránh khỏi bọt nước văng khắp nơi, lại thường lặn xuống nước nên búi tóc bị ướt đẫm, dòng nước theo gò má chảy xuôi xuống.

Đỗ Quyên thấy răng nanh run lên.

Lúc Lâm Xuân và Cửu Nhi kéo mẻ lưới đầu tiên tới gần bên bờ thì Phúc Sinh và Hạ Sinh đã sớm duỗi cổ đợi, gáp gáp khó nhin, đưa tay đoạt lấy dây kéo lưới túm kéo mạnh lên bờ.

Lưới cá vừa rời khỏi mặt nước, mấy con cá dài gần hai thước màu xám bạc trong lưới liêu mạng vẫy đuôi, còn có vô số cá nhỏ chừng nửa thước, một thước, ép tới tay Phúc Sinh và Hạ Sinh nặng trĩu.

Hạ Sinh sơ ý, thiếu chút nữa bị kéo xuống nước.

Mọi người nhin không được cao giọng hoan hô, hoà với tiếng cười trong trẻo của Thủy Tú và Đỗ Quyên.

Hạ Sinh từ phía sau chạy tới cao giọng nói tiếp: "Không có cá, đem các người từ xa tới làm chi? Đến đến đến, mau vớt! Đầm này không lớn, sớm vớt xong về nhà nấu cá ăn."

Bọn người Phúc Sinh ô ô cười vang, vẻ mặt cực kỳ dễ chịu.

Giữa hồ nước quả nhiên có hàng a!

Nhậm Tam Hòa bình tĩnh chỉ huy nói: "Đem cá chép nhỏ thả về. Cá nhỏ khác cũng thả. Cá trích giữ lại..."

Đỗ Quyên bất chấp nhặt ngư, hỏi Cửu Nhi và Lâm Xuân lần nữa: "Có lạnh hay không?"

Lâm Xuân dùng tay lau nước trên mặt, ngửa mặt đối với nàng cười nói: "Không lạnh chút nào. Lưới nặng cần một đám người kéo. Ra sức sẽ không cảm thấy lạnh."

Cửu Nhi hét lớn: "Tay chân nhanh lên, quăng lưới xuống. Không thấy ta và Xuân Sinh đang ngâm trong nước lạnh sao? Ngâm một hồi sẽ đông cứng."

Nhậm Tam Hòa trợn mắt nói: "Người không biết làm sao? Đồ ngốc!"

Mọi người nghe xong vội vàng, luống cuống xả cá lên trên cỏ, ném lưới xuống nước, sau đó mới chậm rãi nhặt cá bỏ vào thùng.

Lúc kéo lưới lần thứ hai, Lâm Xuân và Cửu Nhi đều lặn xuống nước.

Đừng nhìn đằm nước trong thấy đáy, nó thật rất sâu.

Đỗ Quyên thấy hai thiếu niên bơi như cá, kéo lưới qua lại trong nước.

Một hơi nhịn thật dài, hai người mới trôi lên mặt nước, rồi lại lặn xuống.

Như thế lặp lại, mẻ lưới thứ hai được nhiều cá hơn.

Đỗ Quyên nhìn trong đám cá, đá sô là cá trích lớn. Nhớ lại trước đây, người đến bắt cá đều đứng bên bờ thả lưới, cho nên cá thường trốn sâu dưới đáy, bảo hộ tính mạng, nên mới lớn như vậy. Không may, hôm nay rút cuộc lọt lưới.

Bởi vì không ngờ tới sẽ được mùa thu hoạch như vậy, thùng gỗ mang đến không đủ dùng. Các thiếu niên liền cắt cỏ bện thành dây thùng, xuyên qua mang cá, lại đem cá chép và cá mè bỏ vào trong thùng gỗ, hi vọng về nhà vẫn còn sống.

Thả hơn mười lưới, dần dần cá ít đi, những cá nhỏ đều được thả trở về.

Đỗ Quyên nhìn một hồi, không chịu nhàn rồi, cùng Hoàng Tước Nhi đi túi tôm.

Trong túi nguy trang một ít cỏ vàng. Lúc kéo lên, trong túi lưới luôn có rất nhiều tôm nhảy loạn, cũng có mấy con đặc biệt lớn.

Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi tranh nhau nhặt, sau đó đẩy Đỗ Quyên ra, nói "Người yếu sức. Để cho ta tới." Vui cười không ngừng, bận rộn đến mức trên đầu đều đổ mồ hôi.

Nhậm Tam Hòa đi lên trên núi, dạo qua một vòng trở về, trên tay nhắc hai con hồng gà cảnh.

Đỗ Quyên thấy chạch lưới: trên núi này tựa như hậu hoa viên nhà hấn vậy.

Thấy mặt trời chênh chếch, Nhậm Tam Hòa liền tiếp đón Cửu Nhi và Lâm Xuân lên bờ.

Phúc Sinh đề nghị: "Nhậm thúc, vội hết nửa ngày, ta đói bụng đến không chịu nổi. Mình nướng gà đi."

Mọi người sôi nổi phụ họa.

Đỗ Quyên nhìn Cửu Nhi cùng Lâm Xuân vừa trèo lên bờ nói: "Về nhà đi. Hai người bọn họ ướt đẫm, phải nhanh chóng thay quần áo, uống một chén canh gừng. Để lâu sinh bệnh."

Nhậm Tam Hòa nghĩ nghĩ, phân phó hai người: "Hai người mau đi thay quần áo khô."

Cửu Nhi vội cùng Lâm Xuân đi vào rừng thay quần áo.

Nơi này, Nhậm Tam Hòa nói tiếp: "Thu Sinh, Phúc Sinh, các ngươi cởi bớt một cái áo cho bọn họ mặc thêm. Kêu bọn họ chạy hai vòng trong nắng, chờ chúng ta nướng gà và cá. Ăn một ít người sẽ ấm lên. Bụng không về nhà, nói không chừng thật muốn sinh bệnh."

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, vội theo bọn người Hạ Sinh nhặt củi nhóm lửa.

Lập tức, mọi người ở bên bờ hồ, cắt một mảng lớn cỏ tranh, khơi ra một khối đất trống, nhóm lửa bắt đầu ăn cơm dã ngoại.

Phúc Sinh và Thu Sinh giết gà giết cá, xử lý sạch sẽ.

Nhậm Tam Hòa mở túi bên người ra, từ bên trong lấy ra một chuỗi ống trúc dài ngắn không đồng nhất, đều có nút gỗ đóng kín, đưa cho Thủy Tú.

Thủy Tú cao hứng nói: "Thiếu chút nữa quên cái này."

Trong ống trúc chứa các loại gia vị.

Lâm Đại Mãnh là tay săn thú lão luyện, Thủy Tú dĩ nhiên biết.

Nói tới, ống trúc này xuất xứ từ Lâm gia, mang theo rất phương tiện.

Đỗ Quyên yêu thích thứ này chế tác tinh xảo, cũng đòi mẹ nuôi cho một bộ.

Đang bận, Cửu Nhi và Lâm Xuân cởi hết trung y ướt đầm, chỉ mặc áo kép, rồi mặc xiêm y Phúc Sinh và Thu Sinh đưa tới ở bên ngoài, tóc rối bù chạy tới.

Thạch Phiến nhìn hai người chớp mắt nói: "Bên trong không có đồ lót, cẩn thận quần rách xuống."

Cửu Nhi cong chân đá hấn một cước.

Đỗ Quyên dặn dò: "Các ngươi lau khô tóc. Đừng thấy bây giờ không sao, nói không chừng vừa ngồi xuống là nhảy mũi."

Hạ Sinh nghe xong, vội cởi thêm một cái áo kép đưa cho Lâm Xuân, nói: "Xuân Nhi, ngươi mặc cái này vào. Đừng để bị lạnh. Trở về cha biết ta và đại ca không xuống nước mà để ngươi xuống nước mò cá, là lột da ta và đại ca."

Lời còn chưa dứt, mọi người đều ồ ồ cười vang.

Lâm Xuân đành nhận lấy.

Đỗ Quyên vội nói: "Đừng mặc vội, mau dùng nó lau khô tóc. Dính nước, đầu dễ bị gió lạnh nhất. Bảo hộ đầu xong, hai ngươi chạy thêm vài vòng sẽ không lạnh."

Lâm Xuân vội lấy áo của nhị ca quần lên đầu. Thạch Phiến cũng cởi một cái áo ra cho Cửu Nhi làm khăn trùm đầu, quả nhiên hai người đều nói thoải mái hơn.

Lúc này Đỗ Quyên mới yên lòng tiếp nướng cá nướng gà.

Rồi thương lượng với Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi: "Nướng cá mè và cá đối thôi. Cá chép và cá xanh quá lớn, không dễ nướng, đều giữ lại. Cá trích nấu canh ngon, cũng giữ lại, nướng ăn thật tiếc. Thịt cá mè béo, lớn như vậy vừa lúc nướng. Cá đối xương nhiều, nấu ăn không ngon, nướng khét vàng vàng, nhai luôn xương mới thơm."

Thủy Tú bật cười nói: "Nướng cá thôi mà có nhiều chú ý như vậy. Người học được từ đâu?"

Vừa hỏi, vừa quay đầu nói với nhóm thanh niên, chỉ nướng cá mè và cá đối thôi.

Lúc quay đầu nói, đúng lúc Thu Sinh bắt một con cá trích muốn giết, nghe xong vội thả lại vào thùng, rồi vớt cá đối lên giết.

Đỗ Quyên cười nói với Thủy Tú: "Cái này còn phải học? Ta chỉ nghĩ, cá đối quả thật quá nhiều, không bằng nướng ăn."

Cửu Nhi đi tới khen: "Đỗ Quyên thông minh nhất."

Đỗ Quyên cười nói: "Cái này mà gọi là thông minh gì chứ? Ta chỉ cân nhắc mà thôi. Thánh nhân không phải nói qua 'Học mà không tư tắc võng, tư mà không học tắc đãi' * sao, chính là cái đạo lý này."

* Học mà không suy nghĩ tất sẽ sai lầm. Suy nghĩ mà không học tất sẽ bết tắc.

Nhậm Tam Hòa nghe xong há to miệng, vẻ mặt thập phần kinh ngạc.

Đỗ Quyên bất mãn phản ứng của hắn, nói: "Tiểu dưỡng, biểu tình của người là sao? Đạo lý trong thiên hạ đều tương thông, ta nói như vậy có gì không đúng? Lâm Xuân, người nói!"

Lâm Xuân bật thốt lên: "Mặc kệ làm chuyện gì, đều phải động não nghĩ nhiều, nấu cơm nấu ăn cũng giống như vậy. Nếu là không thể suy một ra ba, ngay cả thánh nhân cũng không chịu dạy đâu."

Nói xong chợt thấy không ổn, hướng Đỗ Quyên nói: " Sư phó không phải nói người nói không đúng, sư phó chỉ kinh ngạc người nói ra lời đó."

Đỗ Quyên thất thanh cười rộ lên.

Lâm Xuân trích một câu từ Luận Ngữ, "Cửu góc không lấy tam ngưng phản, tắc bất phục cũng."*

* Nếu nói một mà không suy ra ba, ta sẽ không lặp lại nữa.

Nhậm Tam Hòa cũng rất hài lòng Lâm Xuân cơ biến.

Quả thật không phải hắn chê cười Đỗ Quyên, cũng không phải cảm thấy Đỗ Quyên thông minh. Câu nói kia cũng không có gì đặc biệt, mà là Đỗ Quyên luôn có khẩu khí của một lão sư, hắn nghe thấy rất kỳ quái.

Hắn không thể tưởng được, kiếp trước Đỗ Quyên là lão sư, thường phạm bệnh nghề nghiệp, thích tùy thời tùy chỗ chỉ bảo học sinh.

Đỗ Quyên giống kiếp trước, cả dung mạo đến tính nết.

Lúc còn làm giáo viên, nàng rành nhất là tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, rất ít khi áp dụng cách giáo dục cứng rắn. Như có học sinh thành tích không tốt, nàng cũng không kỳ thị, ở thời điểm thoả đáng, lựa chọn thí dụ thoả đáng chỉ bảo và khích lệ bọn họ. Đối với những nữ sinh thanh xuân trẻ trung, đối với các nàng như bằng hữu vậy, dạy các nàng mặc quần áo trang điểm cùng ngôn hành cử chỉ.

Cho nên, Đỗ lão sư đặc biệt được học sinh yêu thích.

Năm đó từ chức theo Lý Đôn lúc rời đi, những học sinh đó đều khóc bù lu bù loa, đều không nỡ để nàng đi.

Hơn nữa nói trước mắt, Đỗ Quyên và Lâm Xuân một người dạy một kẻ nghe, phối hợp ăn ý. Thỉnh thoảng Cử Nhi hỏi cái này hỏi cái kia, lại giúp Đỗ Quyên nướng cá. Thu Sinh ở cạnh giết cá nghe được, trong lòng nói không ra là tư vị gì, chỉ thấy vắng vẻ.

Mọi người đều nói giỡn bận rộn, không ai chú ý hắn.

Hạ Sinh ngồi xôm bên người Hoàng Tước Nhi hỗ trợ xuyên cá.

Đội cá sẵn sàng, lại đoạt lấy đem đi nướng, "Tước Nhi, để cho ta nướng. Giơ tay như vậy hoài mãi mãi, người làm không nổi đâu. Người nói với ta trở như thế nào, nướng như thế nào."

Hoàng Tước Nhi mặc kệ hắn cầm lấy nhánh cây đã xuyên cá đi qua.

Tay thiếu niên cầm nhánh cây, khớp xương rõ ràng, thực thô ráp, chắc là thường xuyên đập đá tạo thành. Hắn đã cao hẳn lên, chỉ thấp hơn Thu Sinh một ít. Thanh âm cũng giòn giã, chưa phá giọng. Hai má đen hồng non nớt, luôn cười cười.

Hắn vừa nướng cá, vừa hỏi Hoàng Tước Nhi nướng bao lâu là chín.

Hoàng Tước Nhi trả lời rành mạch cho hắn biết.

Hai người ngồi gần như vậy, chẳng biết tại sao, tim nàng bỗng đập nhanh hơn, có chút khác thường nho nhỏ. Len lén liếc mắt nhìn mọi người, thấy mọi người không lưu tâm bên này, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết mới thu hồi ánh mắt, lại cảm giác có người đang nhìn nàng.

Vội theo tầm mắt đuổi theo, phát hiện là sư huynh Hạ Sinh, Thạch Phiến, rõ ràng là đưa lưng về mọi người nhìn ra núi, lại đưa mắt liếc qua đây ngắm nàng, cũng không biết là đang trộm nhìn nàng hay là đang chú ý động tác của nàng và Hạ Sinh.

Hoàng Tước Nhi liền kích động như bị bắt gặp làm chuyện xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lo sợ cúi đầu, câu trả lời Hạ Sinh đã không còn tự tại, thanh âm cũng nhỏ đi nhiều.

Cá nướng xong được chia theo thứ bậc. Đầu tiên là kính hiến cho Nhậm Tam Hòa một con cá mè, kế đó là "Công thần" bắt cá Cửu Nhi và Lâm Xuân, sau đó mới đến phiên mọi người.

Ăn một miếng, mọi người không nhịn được khen ngợi không dứt lời.

Ngoài ý liệu, mọi người đều nói cá nhiều xương kia nướng khét rất thơm, "Bên trong còn không giòn, còn phải nhằn xương, thật là phiền phức. Nướng khét chút mới tốt."

Lâm Xuân nghe xong vội nói: "Đem cá lát thật mỏng rồi nướng, khẳng định càng giòn hơn."

Đỗ Quyên tán thưởng nhìn hấn một cái, nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy!"

Nhậm Tam Hòa kịch liệt bắt đầu ho khan.

Có thể Đỗ Quyên mới ý thức được mình lỡ lời, có chút ngượng ngùng.

Lâm Xuân và Cửu Nhi đồng loạt cười, người bên ngoài còn chưa nghe hiểu.

Đợi ăn xong một con cá, Lâm Xuân liền lấy ra một con dao nhỏ lát cá, thập phần linh hoạt, kỹ thuật cắt rau rất thành thục hấn coi cá như đầu gỗ đùa nghịch.

Kế tiếp, quả nhiên ăn cá lát nướng thơm lừng giòn rụm, mà hai con chim trĩ cũng đã nướng tốt xong...